

maaske vilde trække paa Skulderen af, idet han lader sin Ejendom forfalde, slipper derimod fri for denne Skatteforhøjelse. Jeg siger dette, fordi jeg er vidende om, at man mange Steder mener, at den Opfattelse, at Flid og Paapasselighed, Økonomi og Interesse for at faa den Bedrift, som man har faaet betroet, forbedret og udviklet til Fordel for sig selv og til Gavn for det hele Samfund, fører til højere Beskatning, den Opfattelse maa ikke yderligere befæstes; men den gaar langt ud over de tre Partier, som har stemt for Lovforslaget.

Jeg ved ikke, om det allerede er fremgaaet af det, jeg har sagt, at jeg er tilfreds med, at vi i 1922 til Dels gik over til Grundværdibeskatning; ellers vil jeg gentage det. Hvis denne Skat til Staten har virket nogenlunde godt — lad mig sige det med et mildt Udtryk, nogenlunde godt —, saa vil jeg gerne her understrege, at naar vi faar det samme gennemført med Hensyn til de kommunale Skatter, vil det virke langt, langt heldigere end Forholdet har været for Statsskattens Vedkommende. Sagen er nemlig den, at med Hensyn til Afgifter til Staten kan Lovgivningsmagten, for saa vidt den kan blive enig med den høje Regering i det givne Tilfælde, lægge hvilke som helst Skatter paa, den vil, uden at der sker nogen Forskydning, der kan øge dem for een Gruppe i By eller paa Land. Men her er Forholdet det, at hvis vi forrykker Skattegrundlaget i en Sognekommune, er det ikke Statens Forhold, der bliver paa-virket, men det er Kommunens egne Beboere, det kommer til at gaa ud over, idet nogle faar Fordel deraf og andre maaske ikke. Derfor vil jeg yderligere tilføje, at saadan som Ejendomsskyldloven af 1903 efterhaanden er kommet til at virke, vil den — og ganske særlig hvis den sidste Femtedel af Hartkornsskatten skal overføres til Ejendomsskylden — komme til at medføre en Forskydning af Skatterne, der under en Forskydning fra Land til By for Stationsbyernes Vedkommende. Jeg har intet imod, at Stationsbyerne med deres store Bygninger og flotte Beboelseslejligheder ogsaa kommer til at deltage i denne Beskatning til Kommunen; men der er en anden Forskydning, som jeg allerede har omtalt i Dag, det er Forskydningen fra de store Ejendomme til de smaa. Den maa standses. Det er ikke, skal vi sige retfærdigt fra Lovgivningsmagtens Side at opretholde denne Forskydning, og den vil udvikle sig i Tiden, der kommer, hvis de nugældende Vurderingsregler skal opretholdes, og Forholdet

bliver det, at der ingen Efterspørgsel bliver efter store Ejendomme paa Grund af Mangel paa Kapital, medens Efterspørgselen efter de smaa snarere stiger. Jeg vil derfor sige, at hvis det foreliggende Lovforslag er rigtigt anlagt — jeg har, som det maaske allerede er forstaaet af det høje Ting, taget Forbehold i saa Henseende, jeg maa have Tid til at sætte mig ind i dette Lovforslag — og bliver rigtigt praktiseret, saa nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at det vil blive til betydelig Fordel for Beskatningen baade i Byerne og paa Landet.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, der i sin Omtale af de forskellige Bestemmelser ogsaa var inde paa tredje Stykke af § 3, at det kan maaske skyldes Mangel paa Opfattelsesevne hos mig, Mangel paa Evne til at sætte sig rigtigt ind i disse Forhold, men jeg maa sige, at det er mit Indtryk, at Gennemførelsen af en Bestemmelse som denne baade i By og paa Land, men maaske særlig paa Landet, vil virke i meget høj Grad forstyrrende. Den højtærede Indenrigsminister vilde sætte uhyre Pris paa, at denne Bestemmelse blev gennemført, idet han henviste til de store Bekostninger, der havde været ved at bygge i de senere Aar. Jeg er personlig meget villig til at indrømme, at der er bygget Beboelseshuse under Vilkaar, som gør, at det vil være uhensigtsmæssigt, at Staten, efter at baade Stat og Kommune har givet Tilskud og staaet i Risiko, bagefter lægger Skat paa. Hvis der skal ske Ændring i disse Forhold, omfattende Ejendomme med Beboelseslejligheder baade i Byerne og paa Landet, vil jeg imidlertid meget henstille til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om det ikke vil være mere praktisk at tage denne Bestemmelse ud af det foreliggende Lovforslag, hvor den maaske alligevel vil blive Aarsag til Strid, og saa gøre Forsøg paa at forme Lovregler, der bedre svarer til den Hensigt, den højtærede Minister har.

Jeg skal ikke komme ind paa Fradragsreglerne, jeg er noget i Tvivl om dem, men det er maaske af den samme Grund, at jeg ikke har haft Lejlighed til at sætte mig ind i disse Forhold. Efter de Fradragsregler, der foreslaas, er det mindste Fradrag 3 000 Kr. og det største Fradrag 10 000 Kr. her i København. Det er muligt, at disse Fradragsregler er saadanne, at man, efter at de er praktiseret, kan sige: Nu ligger Skattebyrden, som den bør, men hvis jeg opfatter det rigtigt, er der i alt Fald et bestemt Forhold, som jeg ikke er ganske sikker paa